BLAŽOVICKÝ POUTNÍK

Ročník III. ✿ Číslo 1 **ČASOPIS FARNOSTI BLAŽOVICE** Únor 2004

Ohlédnutí za uplynulým rokem

Říká se, že člověk má hledat v životě to dobré, vybrat a pečlivě v pokladu paměti uložit všechno, co bylo krásné. To se děje při silvestrovském zastavení. I my děláme tento den takové malé ohlédnutí za uplynulým rokem, slavíme mši sv. na poděkování Bohu a také prosíme za ty, které si Pán v tomto roce povolal.

V roce 2003 bylo v kostele v Blažovicích 9 křtů a 5 svateb. Na poslední cestu jsme z našeho kostela doprovodili pana Pavla Nohela (92 let), paní Blanku Jankůjovou (66 let), paní Josefu Ondráčkovou (89 let), pana Antonína Lhotského (67 let) a paní Ludmilu Nohelovou (84 let).

Antonín Lhotský byl 28 roků kostelníkem v blažovickém kostele.

24. září jsme se ve Tvarožné společně s farníky z Tvarožné rozloučili s naším dlouholetým farářem P. Metodějem Slavíčkem. Bylo to důstojné rozloučení za účasti velkého množství kněží a věřících ze širokého okolí. P. Metoděj přišel do Tvarožné v roce 1967, to znamená, že zde prožil většinu svého kněžského života.

K 1. svatému přijímání přistoupilo letos 7 dětí. Náboženství na ZŠ v Blažovicích navštěvovalo ve školním roce 2002/2003 celkem 52 žáků. Spolu s panem farářem se na výuce podílely katechetky Irena Pošvářová a Markéta Nohelová. V tomto školním roce vyučuje náboženství pan farář a Alexandra Kubalcová.

Celkem 25 mladých lidí a 1 dospělý z naší farnosti přijalo svátost biřmování.

Svátost nemocných se udělovala hromadně v měsíci únoru. Přijalo ji celkem 47 nemocných. Při soukromých návštěvách byla udělena dalším 14 nemocným.

Několik mužů z farnosti na začátku roku ukončilo kurz pro spolupracovníky ve farnostech a na základě toho přijali pověření k podávání sv. přijímání a přinášení sv. přijímání nemocným. K panu Josefu Daňkovi a Martinovi Kubalcovi tak přibyli noví pomocníci: Karel Řezáč, Tomáš Ričánek a Karel Štěpánek. Rozšíření počtu akolytů umožnilo přinášet sv. přijímání nemocným každou neděli.

Velkou slavnost jsme prožívali 1. června. Celkem 25 mladých lidí a 1 dospělý z naší farnosti přijalo svátost biřmování. Udílel ji generální vikář, otec Jiří Mikulášek. Nejen že mladým svátost křesťanské dospělosti udělil, ale také je při mši sv. řádně prozkoušel. Věříme, že posíleni a obdarováni dary Ducha sv. budou noví biřmovanci posilou pro další život farnosti. Ve Tvarožné začala příprava na biřmování na podzim tohoto roku. Přihlásilo se na ni kolem 60 lidí, z toho asi 10 dospělých.

Letošní rok se tak trochu nesl ve znamení poutí. Kromě obvyklých poutí, na které se osobně nebo společně vydáváme, jsme podnikly několik poutí pěších. Na začátku poutní sezóny to byla pouť do Žarošic, na podzim do Křtin. V této tradici bychom chtěli dále pokračovat. Zatím máme předběžně naplánovanou pouť na Vranov na začátku března. Menší skupinka pěších a cyklistů se vydala v létě po stopách předků do Mariazell.

K panu Josefu Daňkovi a Martinovi Kubalcovi tak přibyli noví pomocníci: Karel Řezáč, Tomáš Ričánek a Karel Štěpánek.

V publikaci o poutní bazilice v Mariazell se říká, že „poutě nejsou něco, co „už je zase v módě", ale že byly vždy zvláštním vyjádřením křesťana a celé církve, která je putujícím lidem Božím. Poutník by se chtěl přiblížit k Bohu a nečiní tak jen ústním vyznáním, ale celou svou bytostí, proto často putuje pěšky".

(Pokračování na str. 2)

Ohlédnutí za uplynulým rokem

(Dokončení ze str. 1)

Kardinál Schönborn zase řekl v kázání v Hradci Králové, že „Evropa je křižovatkou velkých obchodních cest. Ale Evropa je zároveň územím velkých poutnických cest. Byly to velké cesty do Santiaga, Jeruzaléma, Říma, nebo mnoho cest na poutní místa k Matce Boží. Evropa je územím velkých pramenů. V každé ze zemí střední Evropy jsou posvátná místa, kam mohou lidé přijít a načerpat novou sílu."

V květnu 2004 se uskuteční v Mariazell společná pout' středoevropských národů. Už od června 2003 se na tuto pout' připravujeme a každý měsíc se za jednu ze středoevropských zemí modlíme. Je to malý příspěvek nás křesťanů k procesu sjednocování Evropy.

Rok 2003 byl také rokem růžence. Někteří z nás možná našli novou inspiraci a povzbuzení k této modlitbě, která, jak říká papež v listu O růženci, neztrácí ani ve 3. tisíciletí svůj smysl.

Tento nový rok 2004 vyhlásil zase náš otec biskup jako rok rodiny. Máme se za rodiny modlit a ve svých aktivitách pomáhat všemu, co slouží k cestě ke zdravé rodině.

Skupina farníků strávila opět týden na horách. Letos to bylo v Roháčích na Slovensku. Bylo samozřejmě i mnoho dalších akcí, pobožností, výletů, setkání, která jsou obohacením života farnosti. Jsme za ně vděčni a děkujeme všem, kteří je připravovali.

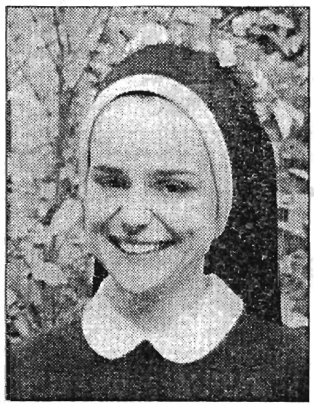
Co se týká hospodaření naší farnosti a oprav, v roce 2003 probíhala inventarizace farního majetku. Jedná se o soupis všech nemovitostí a majetku farnosti. Cenné předměty byly také nafoceny. Inventarizaci měly za úkol provést všechny farnosti naší diecéze.

Práce probíhaly letos v přístavbě, která byla vyklizena, vylíčena, bylo sem dáno nové osvětlení. Bylo tak vytvořeno příjemnější prostředí pro různá setkání. Do přístavby byla také umístěna darovaná knihovna, která se pomalu začíná zaplňovat knihami. Pro archívní účely byla vyklizena a opravena místnost za varhanami.

Vedle přístavby se začalo s budování malého hřiště, které by sloužilo k různým aktivitám dětí a mladých, kteří se kolem kostela pohybují. Pokračovali jsme ve shromažďování finančních prostředků k zamýšlenému vybudování fary. Nad konkrétními představami o tom, jak by fara měla být velká, co by měla obsahovat, co si můžeme dovolit, jak zajistit finanční prostředky, bychom chtěli přemýšlet v tomto roce a pokusit se udělat rozhodnutí.

Poděkování patří Vám všem za Vaše modlitby, štědrost a pomoc v životě naší farnosti. Ať nás Duch sv. vede a Panna Maria ochraňuje v novém roce 2004.

O. Jan Nekuda

4. října 2003 složila věčné sliby do rukou otce biskupa Vojtěcha Cikrleho Hana Patáková, nyní sestra Johanka.

Nový litoměřický biskup PAVEL POSÁD

Byl jmenován na Štědrý den v pravé poledne. Je mu 50 let. Pochází z Budkova u Třebíče, na kněze byl vysvěcený v roce 1977 a od té doby působil v brněnské diecézi. Od roku 1992 je spirituálem v arcibiskupském semináři v Olomouci. P. Posád byl kaplanem v Pozořicích po svém vysvěcení na kněze, a to od 1. 7. 1977 do 31. 12. 1977. Bylo to jeho první kaplanské místo. V následujících letech několikrát sloužil mši svatou jak ve Tvarožné tak i v Blažovicích.

Biskupské svěcení otce Pavla Posáda se bude konat 28. 2. 2004 v 10.30 hodin v litoměřické katedrále sv. Štěpána.

O bratřích loupežnících

Pán mi dal bratry. Toto je vyznání. Sv. Františka, který následoval Kristův příklad, protože dobře porozuměl jeho Slovu Mt. 23,8-9.... A vy všichni jste bratři. Jeho bratrství bylo univerzální. Vztahovalo se i k ostatním lidem a tvorům, ke všemu stvořenému. Slunci, luně, ohni, vodě, zemi, zahrnovalo všechna Boží díla.

Věděl však, že kde jsou lidé, tam jsou i lidské slabosti. Proto z bratrských vztahů nevyjímal ani loupežníky. Ti přicházeli žebrat o chléb do poustevny nad městečkem Borgo San Sepolcro. Ukrývali se v lesích a přepadali kolemjdoucí. Někteří bratři soudili, že nezasluhují almužnu, jiní jim dávali z útrpnosti. Když do poustevny přišel sv. František, bratři ho žádali o radu. Uděláte-li všechno co vám nařídím, důvěřuji v Pána, že získáme jejich duše. Bratři tedy udělali všechno podle Františkovy rady. Několik dní jim připravovali chléb a víno, pokorně jim posluhovali a když se nasytili řekli jim: „Proč žijete tímto způsobem života o hladu a tolikerém nebezpečí a hřešíte tolika hříchy i skutky? Bude lépe, když se obrátíte k Bohu a on se vám postará o to, co potřebujete pro tělo i spásu vaší duše". Loupežníci byli pohnuti milosrdenstvím Božím a zachovali se tak, jak je bratři prosili.

Tolik Františkánské Prameny. Tento zkrácený příběh ze života sv. Františka tvořil závěr formačního semináře v Olomouci. Velice mě oslovil, dá se říci uvedl v nadšení. Při zpáteční cestě rychlíkem jsem spolusestře neustále opakovala: „Ano, tak se na ně musí. S láskou. A pak jsme vystupovali po schodech z nádraží, ruce plné zavazadel byli jsme v Olomouci několik dnů. Náhle jsem ucítila prudké trhnutí, až jsem skoro ztratila rovnováhu. Když jsem se poněkud vzpamatovala, zjistila jsem, že mi v kabelce, kterou jsem měla přes rameno, chybí peněženka s obnosem, jehož ztráta byla pro mě citelná. Popadl mě hrozný vztek a také pocit bezmocnosti. Začala jsem svolávat hromy a blesky a v duchu vymýšlet nejhroznější tresty až po doživotní kriminál, na hlavy snad všech loupežníků v republice. A pak mi v mysli vystala moje slova: „Ano tak se na ně musí. S láskou". V té chvíli jsem ztratila rovnováhu podruhé, tentokrát tu duševní. Když jsem se podruhé poněkud vzpamatovala, navrhla jsem sestře v Kristu, abychom se šli ke kapucínům pomodlit za bratra loupežníka, který mě okradl, za všechny ostatní jemu podobné a také za odpuštění pro mě, protože jsem svým jednáním zlo, které se stalo, ještě zvětšila. To se také stalo. Bratři kapucíni se nás ujali, nabídli malé občerstvení i dopravu domů. Asi po dvou týdnech jsem v poštovní schránce našla bílou obálku s ještě vyšším obnosem, než byl ten o který jsem přišla.

Tímto dopuštěním mi Pán Bůh možná chtěl ukázat, jak je obtížné uvádět teorii do praxe. Bez Ducha sv. a jeho pomoci nevykonáme nic dobrého. Proto prosme: Učiň mě Pane nástrojem svého pokoje, nástrojem svého svatého Ducha. Nauč mě modlit se za bratry, zvlášť za ty na scestí, jako to dělal sv. František s bratřími.

sesta Monika

Letos vzpomínáme 10 let od úmrtí Vojtěšky Mazálkové

Počátkem roku jsme vzpomněli desáté výročí úmrtí spisovatelky, překladatelky, misijní pracovnice, blažovické rodačky - „teti Vojti".

** 18. 7. 1921*
† 15. 1. 1994

Vojtěška Mazálková se narodila 18. července 1921 v Blažovicích. Po obecné škole v Blažovicích (1927–1932) následovala měšťanská škola – klášter ve Slavkově u Brna (1932–1935), dále reálné gymnázium Brno (1935–1941), učitelský ústav Olomouc-Řepčín (1941 až 1942), kde nabyla vysvědčení učitelské dospělosti pro obecné školy.

První místa jejího působení byla v Pozořicích jako praktikantka, jako výpomocná učitelka působila 3 měsíce v Ivanovicích na Hané, dále pak v Hostěnicích, v Nových Hvězdlicích a v Praci, kde končila 12. 11. 1945.

13. listopadu 1945 nastoupila na měšťanskou školu do Javorníka ve Slezsku. Byla to služba těžká, poválečné pohraničí, kde bylo ještě mnoho Němců, také celé osady Řeků, přistěhované rodiny z celé republiky...

Svoje vzdělání si stále doplňovala studiem jazyků. Ovládala asi 8 světových jazyků, z většiny měla státní zkoušky. Školní inspektor v Jeseníku tyto mladé učitelky přesunoval z místa na místo, učila ve Vidnavě, v Bernardicích, daleko od domova mezi cizími... Upnula se na přátelství sestřiček z Javornického kláštera a z kláštera v Bílé Vodě. To se ale nelíbilo řediteli školy a celému vedení jak národního výboru, tak školskému inspektorovi. Nakonec v roce 1952 po mnoha prověrkách dostala na vybranou: buď se vypořádá s náboženskou otázkou, přestane s žáky chodit na „májové" pobožnosti a bude vychovávat žáky podle tehdejších regulí nebo bude muset přestat učit. Přesto, že měla svoje povolání velice ráda, zvolila druhou variantu.

Nastoupila do První brněnské strojírny, kde se zapracovala jako brusička vrtáků. Později přestoupila do Královopolské strojírny, kde mohla na oddělení pro ochranu průmyslových práv alespoň částečně uplatnit svoje jazykové znalosti. Tam pracovala až do svého odchodu do důchodu.

Během této doby psala články do Cyrilometodějských kalendářů, Katolických novin, překládala publikace, které byly vydávány v zahraničí, zejména v Křesťanské akademii v Římě (Roger Schütz: Žít dnešek s Bohem, Christi Browen: Levou nohou, a další). U nás jí v nakladatelství Petrov vyšla v roce 1991 (kdy se dožila 70 let) kniha Paní z Lemberka. Známá byla i její podpora misií. Každý týden putovaly z Blažovic balíčky „černým klukům do Afriky", do Austrálie a vzadu v kostele byly kromě misijní pokladničky i fotografie malomocných a dopisy misionářů z Tanzanie i z jiných koutů světa.....

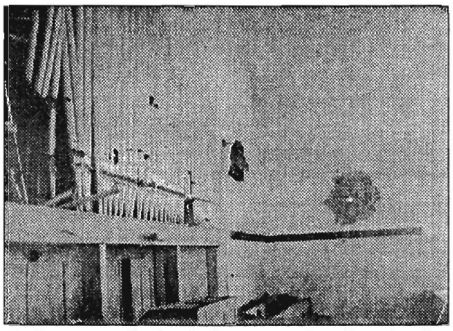
Ve druhé polovině šedesátých let nacvičila s blažovickými mladými několik divadelních představení – „Princezna a šašek", „Mramorová princezna" a „Zlatý kolovrat" V roce 1975 pak měla rovněž úspěch „Sněhová královna", ve které si zahrály snad všechny blažovické děti.

Zhruba od poloviny osmdesátých let začala trpět Parkinsonovou chorobou, později se její zdravotní stav natolik zhoršil, že se stala nepohyblivou. Po několika letech domácí péče byla na své přání umístěna „k sestřičkám" do léčebny dlouhodobě nemocných na Žernůvce, kde prožila poslední rok svého života. Zemřela 11. ledna 1994.

Bylo by velice dobré, kdyby se našel někdo, kdo by shromáždil materiály o životě a díle „teti Vojti". Je docela možné, že nám za to jednou mohou být budoucí generace vděčné...

Při mši svaté obětované za Vojtěšku Mazálkovou při příležitosti desátého výročí jejího úmrtí jsme slyšeli čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korintanům: „Dary jsou sice rozmanité, ale je pouze jeden Duch. A jsou rozličné služby, ale je pouze jeden Pán. ... Ty projevy Ducha však jsou dány každému k tomu, aby mohl být užitečný. Jednomu totiž Duch dává dar moudrosti, jinému zas tentýž Duch poskytuje poznání, jinému se opět dostává víry od téhož Ducha, jiný zase má od téhož Ducha dar uzdravovat, jiný konat zázračné skutky, jiný promlouvat pod vlivem vnuknutí, jinému zase je dáno, aby dovedl rozeznávat, jakým duchem se co nese, jiný může mluvit rozličnými (neznámými) jazyky a jiný zase má dar, aby uměl vykládat, co tím jazykem byl řečeno. To všechno působí jeden a týž Duch. On vhodně přiděluje každému zvlášť, jak chce". *V.P., M.Ř.*

Farní knihovna a farní archív

Varhany po přechodu fronty za II. světové války.

Konečně se zadařilo dát do kupy několik titulů knih (asi kolem stosedmdesáti), postavit v přístavbě u kostela pěknou knihovnu, ve které těch stosedmdesát knih zabírá poměrně málo místa z nabízené rozlohy knihovny. Všechny knihy obsahují náboženskou tématiku z různých oborů a směrů. Není smyslem tohoto článku rozebírat podrobně obsah těchto knih. Doufám, že se podaří v co nejkratší době dát dohromady tolik knih, že bude možné knihovnu nabídnout široké veřejnosti, aby začala plnit svoje základní poslání. Přestože se jedná o knihy dosti dobré kvality co se obsahu týče, je na místě přiznat, že většina z nich má letopočet vydání poněkud staršího data. Každý, kdo občas navštíví různá knihkupectví za účelem nákupu knih mi dá zapravdu, že v posledních letech je nabídka nových knih obrovská. Bylo by jistě fajn mít v naší knihovně také tak pestrou a kvalitní nabídku, ale je to o finančních možnostech a nejde jistě chtít všechno hned. Hlavu nad tím věšet nemá cenu. Věřím, že se každý rok podaří nějakou tu korunu na tak ušlechtilý cíl sehnat. Náš velký rodák, který naše počínání jistě pozoruje z nebeských výšin bude mít také důvod se za nás přimlouvat. A kdyby někdo měl pocit, že by určitá kniha v jeho knihovně měla uvolnit místo té nové, nebude mu bráněno ji odložit do farní knihovny, naopak mu bude vysloveno upřímné Pánbůh zaplať.

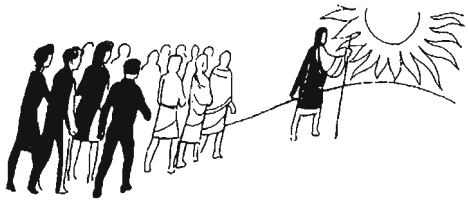
Ještě pár vět k farnímu archívu.

Každá fungující farnost dle mého názoru by měla tuto funkčnost podložit také tím, že má zájem zachovat důležité i ty méně důležité materiály ze svoji činnosti pro budoucí generace. Za tímto účelem byla dána do pořádku malá místnost za varhanama (doposud zde bylo něco jako sklad nepotřebného inventáře z kostela). Je třeba ještě tuto místnost vybavit nějakou vhodnou skříní a pak sem postupně uložit archivní materiály, posbírané za tímto účelem. Jedná se o různé předměty, které již dosloužily, ale není důvod je likvidovat, dále jsou to písemné, obrazové a fotomateriály pro budoucí co nejucelenější pohled na vývoj farnosti a vše co se ve farnosti dříve tvaroženské a dnes blažovické odehrávalo. Zde je namístě vyslovit prosbu všem, kdo snad doma mají ještě jakýkoliv doklad týkající se kostela, či všeho kolem něj (foto, písemnosti, předmět), anebo jen zajímavou vzpomínku, mohou se obrátit na kostelní radu, nebo na mě. Je bolestné, že se tyto doklady naší minulosti pomalu ztrácejí a co je bolestnější že se mnohé nemilosrdně likvidují. Snad zavedení tohoto archívu napomůže zachovat ještě existující doklady pro naše potomky. Věřím, že s pomocí Boží se všemu, co zde bylo řečeno (či napsáno) bude nejen tento rok, ale i ty budoucí co nejvíce dařit Vít Daněk

CESTA K PANĚ MARII ŽAROŠICKÉ

Po shromáždění před farou ve Tvarožné jsme v 11 hod. vyšli směrem do Žarošic. Bylo nás zatím 13. Z toho 4 z Tvarožné, včetně otce Jana, 1 podolák, 4 mokrštáci, 2 z Horákova a 2 z Velatic. První cesta vedla do Blažovic, kde se k nám přidali další poutníci. Zde jsme se pomodlili u kostela a otec Jan nám na cestu udělil požehnání. Teď nás již putovalo kolem 30.

Pokračovali jsme po silnici přes Zbýšov. Dále se cesta různě linula polními a lesními stezkami, proto mi to připadalo nekonečné. Zastavovali jsme se u křížků, které jsme míjeli, kde jsme jim věnovali modlitbu a píseň. Cestou jsme se i krátce pomodlili růženec. Na chvíli přece jen trochu vysvitlo slunce, jinak foukal studený vítr a sem tam i pršelo, dokonce padaly i menší kroupy. Zhruba v polovině chůze mě i zbytku v zadu začaly bolet nohy. Tím pádem jsme se čím dál tím více vzdalovali od hloučku osob, které vedl velmi hbitě náš milý vedoucí otec Jan. Dokonce i zastavování u křížků obdařené modlitbami jsme začali stíhat tak akorát na „ Ámen" a později už ani to ne. Stále více námi byla obdivována celá smečka rychlíků ve předu a to obzvlášť ty malé děti, které měli ještě tolik energie na běhání a šplhání po stromech, jakožto i posedech. Zastávka na svačinu byla jediná a potom opět nastalo šlapání po svých nohách, které už odmítaly jít k stále ještě vzdálenému cíli. Byli jsme už natolik daleko od předku, že jsme chvílemi ani

nevěděli kudy jít. Dohnali jsme je až na místě, kde se nacházela kaplička se zázračným pramenem. Velmi jsem si přála být již u cíle. Až konečně z dálky čněla špička Žarošického kostela. Obohatila mě naděje, čímž pádem nastalo spolu se zbytkem zrychlení tempa.

Bylo 18 hod. a 15 minut, když jsme navzdory překážkám počasí a mým lenošným nohám doputovali úspěšně až do konce bez zranění. Mše začínala v 19 hod., takže jsme tam už dávno seděli, uvolňujíc bolavým nohám. Při odchodu po mši z kostela jsme nemohli věřit vlastním očím - „chumelilo a zase jen chumelilo". Proto jsem si až teď uvědomila, co jsme měli cestou sem ještě za pěkné počasí. Dokonce mi bylo sděleno, že cesta nebyla dlouhá 20 km., nýbrž 30 km. Což jsem se teda popadala za hlavu, ale s hrdostí. Otec Jan se s námi nakonec loučil se slovy: „Příště zas". Já se ovšem začala smát se zrakem sklopeným na mé podlamující se končetiny a odpovídaje: „No jistě". Další velký obdiv patřil již staršímu muži, který s námi kráčel celou cestu z Blažovic, ještě k tomu stíhaje jít v kroku rychle jdoucí skupince a vláčet vedle sebe kolo, na kterém jel v té vánici a tmě domů.

Na závěr mohu konstatovat, že si pro nás otec Jan určitě zase brzy něco připraví.

Pro farní kroniku napsala
Lenka Rejnušová z Mokré

Družinka

Loňský rok uplynul jako voda a spolu s ním se staly minulostí i všechny radostné chvíle naší družinky. Každý pátek přede mší svatou byl naplněn hrami, zábavným soutěžením, malováním, vyráběním a zpíváním. Při posledním setkání před vánočními svátky jsme si ozdobili stromeček, zazpívali několik koled a nemohly chybět ani dárečky.

Po prázdninách nás překvapila náhlá aktivita našich svěřenkyň nachystat nějakou zajímavou činnost, která by potěšila ostatní. Již teď se těšíme na jejich návrhy a sami pro ně připravujeme několik malých překvapení. Věříme, že spokojenost bude oboustranná a s Boží pomocí vše zvládneme.

Římskokatolická farnost Blažovice – hospodaření za rok 2003

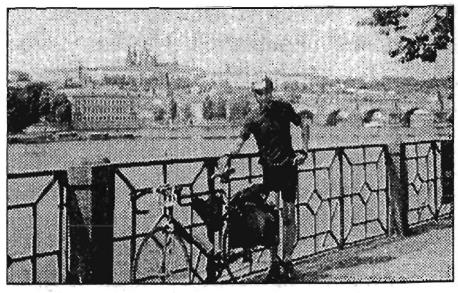
Počáteční stav k 1. 1. 2003:	286 507,58
Z toho půjčky	250 000,00
Příjmy celkem	686 340,06
Výdaje celkem	372 284,60
Zůstatek k 31. 12. 2003:	**600 563,04 Kč**
z toho půjčky 250 000,- Kč	

měsíc	příjmy					výdaje				
	sbírky	dary FO	nájemné	úroky	ostatní	boho služebné	režijní	opravy	ostatní výdaje	odeslané sbírky
leden	45 050,00		22 400	158,87	10 000,00	431	13 754,20	50 107,00		
únor	43 520,00			145,01			-1 706,40			15 010
březen	51 390,00	1 000		206,08		590	123,80	2 642,00		
duben	34 100,00	1 000	20 000	219,88	10 000,00	1 194	8 235,00			11 070
květen	47 900,00			291,63			11 821,80			36 680
červen	61 880,00	11 000		256,19			16 263,70		44 000,00	34 390
červenec	33 780,00	2 000	20 000	266,88	10 000,00		8 076,00	11 340,00		
srpen	38 715,00			279,02			133,00			
září	35 657,00	1 000		289,51		588	161,50			12 290
říjen	50 070,70	1 000	22 400	310,52			8 077,00	12 800,00	945,00	20 258
listopad	34 492,00	3 000		327,02			97,00			22 204
prosinec	48 697,00	13 000		335,25	10 202,50	1 082	21 395,00	4 032,00	4 200,00	
celkem	**525 251,70**	**33 000**	**84 800**	**3 085,86**	**40 202,50**	**3 885**	**86 431,60**	**80 921,00**	**49 145**	**151 902**

Sbírky celkem	**525 252**	
z toho mimořádné	243 111 (na farnost)	
odeslané	151 902	
ostatní	130 239	
Ostatní příjmy celkem		**40 202,50**
příspěvek na úhradu nákladů dle smlouvy, z toho		
EUROTEL		30 000,00
T-Mobile		10 202,50
Odeslané sbírky		
Svatopetrský haléř		15 010,00
Charita		11 070,00
Boží hrob		1 000,00
Žernůvka		35 680,00
Odvod na biskupství		38 310,00
Bohoslovci		14 390,00
Církevní školství		12 290,00
Misie		20 258,00
Bible pro Kubu		3 894,00
celkem		151 902,00

Režijní náklady	
plyn	22 792,00
elektřina	34 016,80
voda	264,40
květinová výzdoba	9 494,60
bankovní poplatky	857,00
kliče, liskoviny, ostatní	678,30
nádobí do přístavby	1 090,50
sedačky na židle	12 200,00
úroky z půjček	4 950,00
daň z nemovitosti	88,00
celkem	**86 431,60**
Opravy	
Elektroinstalační práce v kostele (2002)	50 107,00
Elektroinstalační práce v přístavbě	12 800,00
Klempířské práce	2 642,00
Lavice	11 340,00
Podlaha v místnosti za varhanami	4 032,00
celkem	**80 921,00**
Ostatní výdaje	
Křtitelnice	44 000,00
Autobus na pohřeb P. Slavička	945,00
Dovoz kaminků na hřiště	4 200,00
celkem	**49 145,00**

1000 km na Svatý Hostýn

Týden před tím, než se vydali naši poutníci do Mariazell, vyjel na kole na svoji týdenní pouť také jeden z našich farníků.

Na trase Blažovice, Znojmo, České Budějovice, Praha, Semily, Hradec Králové a Olomouc navštívil poutní místa jako Hluboké Mašůvky, Vranov nad Dyjí, Svatá Hora u Příbrami, Koclířov, Svatý Kopeček u Olomouce. Cílem celého putování byla orelská pouť na Svatém Hostýně.

Pro zájemce, kteří by se chtěli o této cestě dozvědět víc, popřípadě ji třeba absolvovat prstem po mapě vychází na pokračování v časopise Orel (1. část v č. 10/2003), který je možno zapůjčit ve farní knihovně, popřípadě objednat jeho odběr u p. Františka Kubínka, Blažovice č. 305.